Neděle, 19. března 2017 / Vanja Džurič

Srbští přestavitelé a kosovští Srbové si připomněli výročí etnických nepokojů na Kosovu v březnu 2004

Vládní činitelé ze Srbska a místní kosovští Srbové se v pátek zúčastnili obřadu v ortodoxním klášteru v

Zástupce ředitele kanceláře pro Kosovo a Metochiji srbské vlády Ljubomir Marič při vzpomínce řekl, že Srbové byli odhodláni zůstat na Kosovu.

"Dnes jsme jednotní více než kdy jindy, máme otevřenou podporu srbského státu a srbské vlády; násilí, bouře (*toto byl odkaz na chorvatskou vojenskou operaci Bouře z roku 1995*) a na další zločiny," řekl Marič pro srbskou národní mediální společnost RTS.

Podle zprávy OBSE, bylo při násilných nepokojích ve dnech 17. až 18. března 2004 19 lidí zabito (11 Albánců a 8 Srbů) a více než 900 bylo zraněno (včetně 65 mezinárodních policistů a 58 kosovských policistů).

Více než 50.000 lidí, a to jak Albánců, tak i Srbů se účastnilo nepokojů.

V době útoků a zabíjení byly mnohé objekty srbské pravoslavné církve vypáleny a několik tisíc lidí bylo donuceno opustit své domovy.

V souvislosti s výročím, srbský ministr školství Mladen Sarcevič a ministr práce Aleksander Vulin navštívili základní školu v Bělehradě a mluvili s dětmi o Kosovu.

Na začátku návštěvy třídy ve škole Petara Petroviče Njegoše se ministři zeptali žáků, byli-li někdy na Kosovu.

"Každý Srb by měl jet a vidět Kosovo, alespoň jednou v životě. Pouze vidět, nic jiného," řekl podle televize B92 Vulin třídě.

"Uvidíte vesnic, stejné jako jiné vesnice, silnice, sýry. Ale budete také cítit něco, něco nepopsatelného,"dodal.

Ve zřejmé narážce na historii kosovských Albánců Vulin také školákům řekl, že pravoslavný klášter Visoki Dečani byl příkladem úspěchu Srbů v Kosovu, který se datuje už stovky let.

"To bylo v době, kdy si lidé jiných etnik (Albánci), kteří jsou tam dnes možná ve většině, stavěli ještě zemnice," řekl Vulin.

Kosovský prezident Hašim Tači řekl ve čtvrtek před výročím, že se styděl za to, co se stalo v březnu 2004, protože to bylo zbytečné a zneuctilo to Kosovo.

"Není naším zvykem ničit kulturní a historické památky, ohrožovat majetek, vypalovat domy, což představuje hrozbu pro děti, ženy a starší lidé. Tohle vždy budeme trestat a já opravdu nechci aby se to někdy opakovalo," řekl Tači srbským novinářům v Čaglavici, vesnici nedaleko Prištiny. Odvysílala to stanice Radio a Televize Kosova.

Násilí propuklo poté, co tři albánské děti se utopily v řece Ibar u Kosovské Mitrovice poté, co je údajně napadli Srbové, přestože srbská strana popřela na události jakýkoliv podíl.

Mezinárodní soud v Prištině již stíhal několik lidí, kteří napadli několik srbských pravoslavných kostelů a vynesly tresty odnětí svobody v rozmezí od 21 měsíců do 16 let.

Když vypuklo násilí na Kosovu v březnu 2004, bylo napadeno několik pekáren a dalších obchodů vlastněných Albánci v Srbsku.

Demo Beriša, prezident Asociace Albánců v Novém Sadu, řekl, že každý rok na výročí, se Albánci v Srbsku stydí, ale také mají strach, co se s nimi stane.

"Jsem proti všem formám násilí, proti deportacím lidí, kteří žili někde po celá staletí. Já jsem odsoudil násilí v roce 2004]," řekl Beriša agentuře BIRN.

(Zdroj)

- - -

Poznámka Kosovoonline:

Řeč nynějšího kosovsko-albánského prezidenta Hašima Tačiho odsuzující násilí proti Srbům je mimořádně pokrytecká. Už jen fakt, že po obsazení Kosova formacemi NATO a UČK v červnu 1999 došlo z vypálení 58.000 srbských domů a usedlostí a celkem od června 1999 do dubna 2004 bylo zničeno 160 objektů srbské pravoslavné církve, z toho mnohá objekty byly chráněny organizací UNESCO, a to aniž by pachatelé těchto zločinů jakkoli byli stíháni kosovskými soudy, ukazuje na samu zločinnou podstatu dnešního režimu, vládnoucího Kosovu.

Článek je také typickou ukázkou srbského kolaborujícího tisku, který dává téměř rovnítko mezi strůjce násilí – kosovské Albánce - a jejich oběti – kosovské Srby. V březnu 2004 šlo totiž o typický protisrbský pogrom za téměř nečinného přihlížení okupačních jednotek států NATO. Mluví-li se o albánských obětech z těchto dní, pak to byli útočníci, většinou ozbrojení, které zneškodnili bránící se Srbové či některé čestné výjimky z řad příslušníků okupační policie a armád.

Nakonec i ono vystoupení zástupce Albánců v Srbsku je komické. Např. v Bělehradě během války a bombardovací agrese letounů NATO nebyl napaden ani jeden z několika desítek tisíc Albánců, pracujících a podnikajících ve městě. Podobně to bylo i v dalších městech centrálního a severního Sbrska.

Václav Dvořák